

Entrevista **Vicent Borràs** presenta la novel·la ‘Què saps de Vidal Palau?’, premi Ciutat d’Alzira, en què reflexiona sobre la literatura i la realitat des d’una ficció

“Les visions úniques de la realitat em fan por”

Lluís Llorc
BARCELONA

Nascut a Algemesí el 1962, Vicent Borràs és professor, activitat que alterna amb l’escriptura de novel·les i reculls de relats; vuit fins ara, amb què ha guanyat sis premis. Amb l’última novel·la, *Què saps de Vidal Palau?*, ha guanyat el premi Ciutat d’Alzira. Li ha publicat Bromera, com la resta de la seva obra narrativa.

Tot comença quan el periodista Eduard Penadés rep l’encàrrec de cobrir la informació de l’enterrament del poeta Vidal Palau. El protagonista es veurà involucrat en una investigació biogràfica en què descobreix un passat estrany en la vida del poeta. Borràs reflexiona sobre la literatura i la realitat des de dins d’una ficció metaliterària en què apareixen personatges reals, com ara Gabriel Ferrater i Vázquez Montalbán.

Com tria sobre què escriure?

Com que professionalment no visc de l’escriptura, escric sobre allò que m’interessa. Mai no pense, quan em pose a escriure, en una destinació final, però presentar l’obra a un certamen és una opció habitual. En el mercat literari en català, especialment al País Valencià, on l’índex de lectura en la nostra

Vicent Borràs ha publicat vuit llibres, entre novel·les i relats, i ha guanyat sis premis literaris ■ BROMERA

llengua és tan minso, els premis no són l’únic camí per a la publicació de les obres, però sí que és un dels més atractius i que les mateixes editorials ofereixen.

Potser es publica massa, perquè s’escriu molt.

Potser hi ha un certa desproporció entre lectura, escriptura i publicació. És clar que no tot el que s’escriu és publicable, ni tot el que es publica té el mateix interès literari. No em correspon dir que s’escriu o que es publica

massa. Sí que puc dir que es llig poc. La cultura del WhatsApp i del tuit va en detriment del lector de fons.

Amb quins elements construeix la seva narrativa?

No em plantege la narrativa, ni la literatura en general, com un catàleg de recursos i elements que vas triant. El meu objectiu és contar una història i cada obra requereix d’uns determinats mecanismes. La realitat, les realitats són complexes, po-

lièdriques; potser això explique gran part de les coralitats i polifonies dels meus textos. Les visions úniques de la realitat em fan por; estan emparentades amb els feixismes. D’altra banda, la realitat també és inquietant si se la mira de prop. La vida és inquietant, tan inquietant que algunes persones necessiten dues vides i dues morts, com ara el poeta Vidal Palau.

A ‘Què saps de Vidal Palau?’ aposta pel joc metaliterari.

Sí. Es tracta d’una novel·la en què la literatura esdevé tema ella mateixa. La *intra*literatura, vull dir algunes de les dèries internes pròpies dels escriptors, tenen cabuda en aquestes pàgines. Vidal Palau és un poeta que jo situe al bell mig dels autors que formen l’escola de Barcelona. Per això hi apareixen autors reals, es parla de la creació i de la sequera creativa, de l’èxit i, sobretot, del fracàs, dels crítics i els estudis literaris...

Sí que puc dir que es llig poc. La cultura del WhatsApp i del tuit va en detriment del lector de fons”

I ens parlar dels diferents jo.

He volgut mostrar unes biografies entrecruades pels destins atzarosos i que comparteixen el fet d’enfrontar-se a algun tipus de problema amb la seua identitat. Si per algun d’aquests atzars l’existència d’una persona comença a ser una miqueta extraordinària, les diferents pells de serp que adquirim amb el temps són difícils de recompondre. Com diu Vidal Palau: “La meua última voluntat és poder conciliar les meues vides en una única i definitiva mort per anar-me’n en pau.” A més de metaliteratura també hi ha intertextualitat, com el passatge de *La plaça del Diamant*, quan la Colometa torna on tot va començar i reconcilia els seus jo. ■

Críticacinema

Imma Merino

Dos tennistes contraposats

Dorg McEnroe

Director: Janus Metz Pedersen
Suècia, 2017

He de confessar que mai no he estat tan aficionada al tennis com quan Bjorn Borg i John McEnroe (i també Martina Navratilova i Chris Evert) disputaven les finals

de Wimbledon. D’aquí, la meua curiositat per *Borg McEnroe*, film dirigit pel danès Janus Metz a l’entorn de la cèlebre final de Wimbledon que els dos tennistes van disputar l’any 1980. Només dir que Borg va aconseguir la victòria guanyant el cinquè set per 8-6 després que McEnroe s’imposés en el

quart (18-17 en el joc decisiu) salvant-hi set pilotes de partit.

Fins arribar a la reconstrucció *impossible* dels moments decisius d’aquesta final, amb què culmina, el film es construeix com una mena d’aproximació psicològica als dos rivals incidint en la diferència, i fins la contra-

posició, dels seus caràcters, reflectits en la manera de jugar: Borg té una aparença freda, però, de fet, es presenta com un home angoixat, obsessionat pel control i la perfecció; McEnroe és impetuós i sempre sembla a punt d’un atac de nervis, però la seva autoconfiança descarada fa que sigui més des-

imbolt. El suec Sverri Gunnadson encarna Borg, amb qui té, certament, una semblança física, mentre que Shia LaBeouf no s’assembla tant a McEnroe, però s’acosta a la insolència del seu personatge, potser perquè es vanta de ser un *enfant terrible* del cinema nord-americà.

El film té una factura

discreta i la construcció dels personatges és simple; però, finalment, el més significatiu (i molest) és la seva permanent exaltació de l’esperit de superació i de la rivalitat en l’esport d’elit per aconseguir el triomf individual. Tanmateix, també recorda que aquella final va ser l’inici d’una gran amistat.